

— Мамо ма. какво искатъ тия хора тука?
— запиталъ Пенчо майка си

— Тѣ сж бѣдни, маминко. като насъ, но азъ съмъ здрава, мога да работя да искарвамъ прѣхраната си. а тѣ сж недѣгави, изнемошѣли, стари, та не могатъ да работятъ и сж принудени да просятъ.

— Ето азъ имамъ едно петаче, да го дамъ ли мамо нѣкого?

— Не дѣй. синко, азъ ще имъ раздамъ, а пѣкъ ти си купи нѣщо съ него.

— Нѣма нищо да си купя. Нали имаме хлѣбъ? Я вижъ оня дѣдо. дѣто е безъ рѣка, какъ мило-милно гледа, какъ се е нагърбилъ: кой знае отъ кога не е ялъ бѣдния!

И Пенчо, безъ да слуша майка си, отиде при стареца и му даде петачето, като му цѣлуна здравата рѣка.

— Да си живѣ, синко, каза му стареца. Го сподъ на тебе да ти даде толкозъ петачета, че да не можешъ да ги изброишъ!

II.

Минали се вече двѣ години отъ тогава. Пенчо порастналъ — станалъ на 9 години. Той си живѣлъ все така щастливо и всѣки пѣтъ, когато майка му дадела нѣкое петаче, давалъ го на сиромаситѣ, като него. И тогава той се чувствувалъ още по-щастливъ, защото и той можалъ да направи едно малко добро на тѣзи бѣдни и нещастни хора.

Но единъ день, отъ много трудъ и грижи, майка му се разболѣла и легнала на постеля. Пенчо постоянно я обикалялъ, помагалъ ѝ, и се молялъ на Бога да оздравѣе по-скоро. На Пенча